

10 e Kamer

Nr. 1163/12  
VAN HET PARKET

Nr. C/1712/13  
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving  
Vergunningsregister

29 november 2013

not. OU.66.99.000237/03 van het Openbaar Ministerie en van

2079

, met zetel te  
en met ondernemingsnummer

burgerlijke partij,

tegen:

1. Nr. , extern verzelfstandigd  
agentschap met rechtspersoonlijkheid, met maatschappelijke zetel te  
met ondernemingsnummer

2. Nr.  
geboren te en wonende te

3. Nr. met maatschappelijke zetel te  
en met ondernemingsnummer  
in staat van talleissement verklaard bij een in kracht  
van gewijsde gegaan vonnis van 13 januari 2005 van de rechtbank  
van koophandel te Oudenaarde, met als curator Koen Vanderstuyft,  
advocaat te 9700 Oudenaarde, Einestraat 22,

4. Nr. geboren te  
op wonende te

5. Nr. met maatschappelijke zetel te  
en met ondernemingsnummer

6. Nr. geboren  
te wonende te

7. Nr. 2078 geboren  
te op wonende te

8. Nr. (niet in de zaak voor het hof)

beklaagden,

verdacht van:

te

als daders of mededaders, om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden namelijk:

A. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, § 1-4 en 3, 146 eerste lid, 1 en tweede lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij art. 99, § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, thans - vanaf 1 september 2009 - strafbaar ingevolge de artikelen 1.1.1, 1.1.2, 1.1.5, 4.2.1.4°, 6.1.1.1°, 6.1.1. lid 3, 6.1.3, 6.1.5, 6.1.41 van de Vlaamse Code Ruimtelijke ordening (Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening (20 augustus 2009 - ed. 2), door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt,

de eerste, de tweede, de derde en de vierde:

A.1. op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 1 november 2002 tot 30 april 2003,

op de grond geleegen te ten kadaster  
gekend onder ( ), in  
eigendom toebehorende aan en

(beiden wonende te \_\_\_\_\_), gelegen in  
landschappelijk waardevol agrarisch gebied,

de eerste, de tweede, de vijfde en de zesde:

A.2. op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 1 juni 2003 tot  
30 juni 2003,

op de gronden gelegen te \_\_\_\_\_ ten kadaster  
gekend onder

- nummers ( \_\_\_\_\_ ), ( \_\_\_\_\_ ) en Sectie  
( \_\_\_\_\_ ),  
( \_\_\_\_\_ ), alle in eigendom toebehorende aan  
en (beiden wonende te \_\_\_\_\_)
- nummer ( \_\_\_\_\_ ), in eigendom toebehorende aan  
het Domein van de Stad ( \_\_\_\_\_ )
- nummer ( \_\_\_\_\_ ), in eigendom toebehorende aan  
(wonende te \_\_\_\_\_ )  
gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied,

A.3. op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 1 augustus  
2003 tot 30 oktober 2003,

op de grond gelegen te \_\_\_\_\_, ten kadaster  
gekend onder

- nummers (= \_\_\_\_\_ ), (= \_\_\_\_\_ ) in  
eigendom toebehorende aan (wonende te \_\_\_\_\_)
- nummer (= \_\_\_\_\_ ), in eigendom toebehorende  
aan (wonende te \_\_\_\_\_ )
- nummers ( \_\_\_\_\_ ), ( \_\_\_\_\_ ), ( \_\_\_\_\_ ),  
( \_\_\_\_\_ ), in eigendom toebehorende aan de  
vennootschap ( \_\_\_\_\_ ),
- nummers ( \_\_\_\_\_ ) en ( \_\_\_\_\_ )  
( \_\_\_\_\_ ), in eigendom toebehorende aan \_\_\_\_\_ en  
(beiden wonende te \_\_\_\_\_ )
- nummer ( \_\_\_\_\_ ), in eigendom toebehorende aan  
(wonende te \_\_\_\_\_ )
- nummer ( \_\_\_\_\_ ) in eigendom toebehorende  
aan en (beiden wonende te \_\_\_\_\_ )
- nummer identificeert zich met nummer \_\_\_\_\_, in eigendom  
toebehorende aan de \_\_\_\_\_  
(gevestigd te \_\_\_\_\_ ),
- nummer \_\_\_\_\_ in eigendom toebehorende aan Domein van de Stad  
(gevestigd te \_\_\_\_\_ )

- nummers ( ), ( ), in eigendom  
( ), ( ), in eigendom  
toebehorende aan en (beiden  
wonende te ),
- nummer ( ) in eigendom toebehorende aan  
(gevestigd te )
- nummers ( ) en ( ) in  
eigendom toebehorende aan en  
(beiden wonende te )
- nummers ( ), ( ), in  
( ), ( ), en ( ) in  
eigendom toebehorende aan en  
(beiden wonende te  
gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied,

de zevende:

A.4. op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 1 januari 2003 tot 31 december 2003,

op grond gelegen te ten kadaster gekend  
onder en , alle in  
eigendom toebehorende aan en  
(beiden wonende te )

en de sub A.4 hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden vanaf 1 januari 2003 tot heden,

de achtste:

B. niet ter beoordeling van het hof

de zevende:

C. op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 1 januari 2003 tot 30 januari 2004,

bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, § 1-5a) en 3, 146-1, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij art. 99, § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerlei materialen, materieel of afval,

namelijk door kasseien, puin en restanten van bouw materiaal te stapelen op de grond gelegen te ten kadaster gekend onder ( ) in

eigendom toebehorende aan \_\_\_\_\_ (wonende te \_\_\_\_\_),

en de sub C hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden vanaf 1 januari 2003 tot heden:

de eerste, de tweede, de vijfde en de zesde:

D. op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 27 oktober 2003 tot 13 juli 2005,

bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 8, 9, 13 (§ 1, § 3 en § 4), 25, 26bis, 36bis, 36ter, de hoofdstukken IV en V, 58 1-1, 60, 61, 62 en 63 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (B.S., 10 januari 1998), zoals gewijzigd bij decreet van 30 april 2009 tot wijziging van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en tot wijziging aan diverse bepalingen inzake de milieuhandhaving, en thans strafbaar – sedert 25 juni 2009 – gesteld volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met name de artikelen 16.1.1, 16.1.2, 16.3.24, 16.3.25, 16.3.26, 16.6.1 en 16.6.3ter van dit decreet, de maatregelen of voorschriften vastgesteld in of ter uitvoering van artikel 8, 13, hoofdstuk IV en V van dit decreet te hebben overtreden of deze overtredingen in stand te hebben gehouden, namelijk bij inbreuk op de artikelen 1, 7, 9, 10, 11 en 47 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (B.S. 10 september 1998), zoals gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse regering van 3 juli 2009 betreffende de vergoeding van wildschade of van schade door beschermde soorten en tot wijziging van hoofdstuk IV van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijke milieu (met inwerkingtreding vanaf 1 september 2009), in de gebieden en zones zoals bepaald in artikel 9 (thans 7) van dit besluit, waarbij voor de vogelrichtlijngebieden in dit artikel uitgegaan wordt van de perimeter, alsook in de gebieden van het IVON en de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden aangewezen met toepassing van de wetgeving op de ruimtelijke ordening, spijs het verbod en zonder voorafgaande en uitdrukkelijke schriftelijke vergunning van de Bestendige Deputatie, volgende activiteit tot wijziging van kleine landschapselementen te hebben uitgevoerd, thans geformuleerd als spijs het verbod vermeld in artikel 7 bepaalde vegetatie of kleine landschapselementen en hun vegetaties opgesomd in artikel 7 te hebben gewijzigd en bij inbreuk op artikel 8, § 2 wijzigingen van kleine landschapselementen of de vegetatie ervan, indien ze plaatsvinden in een of meerdere van de gebieden bepaald in artikel 13, § 4 en § 5 van het decreet, te hebben doorgevoerd zonder vergunning, op de gronden zoals vermeld met hun kadastrale nummers onder tenlastelegging A.2. en A.3. (behalve \_\_\_\_\_) hierboven:

D.1. het vernietigen, beschadigen of doen afsterven van vegetatie, met uitsluiting van percelen met cultuurgewassen, met mechanische of

chemische middelen; het wijzigen van het reliëf met inbegrip van nivellering van het microreliëf; het rechtstreeks of onrechtstreeks wijzigen van de waterhuishouding door drainage, ontwatering, dichten alsook het wijzigen van het overstromingsregime van vegetatie,

D.2. het rooien of anderszins verwijderen en beschadigen van houtachtige beplantingen op waterwegbermen, van houtachtige beplantingen langs waterlopen, dijken of taluds; het wijzigen van de vegetatie horende bij de kleine landschapselementen met inbegrip van het wijzigen van vegetatief (afbranden en het vernietigen, beschadigen of doen afsterven van de vegetatie met mechanische of chemische middelen) van perceelsrandbegroeiing en sloten; het uitgraven, verbreden, rechtekken, dichten van stilstaande waters, poelen of waterlopen.

**Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde van 19 oktober 2012, 3<sup>o</sup> kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:**

*op strafrechtelijk gebied:*

*Spreekt eerste beklaagde vrij van de haar ten laste gelegde feiten A.1, A.2, A.3, D.1 en D.2.*

*Spreekt tweede beklaagde vrij van de hem ten laste gelegde feiten A.1, A.2, A.3, D.1 en D.2.*

*Spreekt derde beklaagde en vierde beklaagde vrij van het hen ten laste gelegde feit A.1.*

*Spreekt vijfde en zesde beklaagde vrij van de hen ten laste gelegde feiten A.2, A.3, D.1 en D.2.*

*Spreekt zevende beklaagde vrij van de hem ten laste gelegde feiten A.4 en C in zoverre zij de instandhouding betreffen.*

*Spreekt achtste beklaagde vrij van het hem ten laste gelegde feit B.*

*Veroordeelt zevende beklaagde voor de hem ten laste gelegde feiten A.4 en C in zoverre zij niet de instandhouding betreffen samen tot een geldboete van € 200, te vermeerderen met 40 opdecimen en aldus gebracht op € 1.000.*

*Zegt dat bij niet voldoening binnen de door de wet gestelde termijn deze geldboete zal vervangen worden door een gevangenisstraf van twee maanden.*

*Zegt dat uitstel wordt verleend van de uitvoering van dit vonnis gedurende een termijn van drie jaar voor wat betreft de gehele geldboete, nu te verwachten valt dat zevende beklaagde zich niet meer aan dergelijke feiten zal schuldig maken.*

*Spreekt tegen de zevende beklaagde de verplichting uit een bijdrage te betalen van € 25 verhoogd met 50 opdecimen en aldus gebracht op €*

150 tot financiering van het bijzonder fonds voor de hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Legt bovendien aan de veroordeelde een vaste vergoeding op van € 32,27.

Veroordeelt de burgerlijke partij tot de gerechtskosten aan de zijde van eerste, tweede, derde, vierde, vijfde, zesde en achtste beklagde afzonderlijk gemaakt, wat de vervolgende partijen betreft in het geheel begroot op € 269,74.

Veroordeelt de zevende beklagde tot de gerechtskosten ten aanzien van hem gemaakt, aan de zijde van het Openbaar Ministerie in het geheel begroot op € 335,10.

Laat de overige kosten, voor zoveel als nodig begroot op € 280,47, ten laste van de Belgische Staat.

Houdt de beslissing omtrent de herstellvordering van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur ambtshalve aan.

op burgerrechtelijk gebied:

Wijst de burgerlijke vorderingen tegen eerste, tweede, derde, vierde, vijfde, zesde (...) beklagde af als ontvankelijk doch ongegrond.

Houdt inzake de burgerlijke vordering tegen zevende beklagde de burgerlijke belangen, met inbegrip van de beslissing omtrent de kosten, ambtshalve aan".

**Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:**

- 2 november 2012 door de burgerlijke partij tegen de vrijspraak van de eerste tot en met de zevende beklagde waarbij de vordering van de burgerlijke partij ongegrond werd verklaard alsook tegen de uitspraak betreffende de veroordeling tot de gerechtskosten;
- 2 november 2012 door het openbaar ministerie tegen de eerste tot en met de zevende beklagde.

\* \* \*

1. Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 4 oktober 2013 in het Nederlands:

- de burgerlijke partij in haar middelen vertegenwoordigd door meester Gwijde Vermeire, advocaat met kantoor te Gent,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal,
- de eerste en tweede beklagde in hun middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Steven Van Geeteruyen, advocaat met kantoor te Tongeren,



- de derde beklagde in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester David Van den Hove voor de lasthebber ad hoc meester Gunther Stevenaert, advocaat met kantoor te Oudenaarde,
- de vierde beklagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Luc Blockeel, advocaat met kantoor te Oudenaarde,
- de vijfde beklagde in haar middelen van verdediging vertegenwoordigd door meester Filip Redant, voor de lasthebber ad hoc meester Ali Heerman, beiden advocaat met kantoor te Oudenaarde,
- de zesde beklagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Tom Cielen, advocaat met kantoor te Melsele,
- de zevende beklagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Veerle Vekeman, advocaat met kantoor te Geraardsbergen.

2.1 De hoofdberoepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2.2 De beklagden vragen dat de vordering van de burgerlijke partij niet ontvankelijk zou worden verklaard, daar waar de eerste rechters deze vordering ontvankelijk doch niet gegrond verklaarden. Dit impliceert incidenteel hoger beroep van de beklagden. Deze incidentele beroepen zijn ontvankelijk. Het is dus, in tegenstelling tot wat de burgerlijke partij in conclusies stelt, niet zo dat "de eerste rechter definitief heeft beslist dat de vordering van *ontvankelijk is*".

2.3 De beslissing van de eerste rechters over de strafvordering en de civiele vordering tegen de oorspronkelijk achtste beklagde later is door geen van de beroepen bestreden.

3. In het aan het hof voorgelegde strafdossier ontbrak bij de stukken van de procedure voor de kamer van inbeschuldigingstelling de door het openbaar ministerie neergelegde conclusie (stuk 15 van het stuk 3/238). Daarom legde het openbaar ministerie op de terechtzitting van het hof van 4 oktober 2013 met instemming van alle vertegenwoordigde partijen volledigheidshalve een afschrift van die conclusie neer.

4. De beklagden voeren terecht aan dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor de redelijke termijn, bedoeld in art. 6.1 EVRM is overschreden. De complexiteit van de zaak verantwoordt niet het verstrijken van een tiental jaar sinds de start van het gerechtelijk onderzoek.

Krachtens art. 13 EVRM hebben de beklagden dan ook recht op een daadwerkelijke rechtshulp voor het hof, dat desgevallend een passend rechtsherstel moet bieden.



Geen enkele verdragrechtelijke of wettelijke bepaling stelt dat overschrijding van de redelijke termijn bedoeld in art. 6.1 EVRM de niet-ontvankelijkheid, de niet-toelaatbaarheid of het verval van de strafvordering voor gevolg heeft. Het is niet zo dat het tijdsverloop de bewijslevering zodanig heeft beïnvloed dat geen beslissing ten gronde meer zou kunnen genomen worden zonder miskennis van het recht van verdediging.

Krachtens art. 21ter V.T.Sv. kan de rechter als rechtsherstel een straf onder het minimum uitspreken of zich beperken tot het eenvoudig schuldigverklaren, maar deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel in dit stadium van de procedure niet uit.

Als passend rechtsherstel zal het hof, voor zover de telastleggingen bewezen zijn, bij het bepalen van de strafmaat terdege in het voordeel van de beklaagden rekening houden met het te grote tijdsverloop tussen het tijdstip van de feiten en dat van de bestraffing.

5.1 De beklaagden voeren aan dat de strafvordering niet ontvankelijk is. Het onderzoek startte als gevolg van de burgerlijke partijstelling voor de onderzoeksrechter; de procureur des Konings zou geen gerechtelijk onderzoek gevorderd hebben en de burgerlijke partij zou niet het vereiste rechtstreekse en persoonlijke belang hebben om ze in te dienen.

Vooreerst is het zo dat de procureur des Konings wel degelijk een gerechtelijk onderzoek heeft gevorderd (zie zogenaamde "groene vordering" van 1 september 2003, stuk 1/3). In de loop van het onderzoek nam de procureur des Konings overigens ook nog twee aanvullende vorderingen (stukken 1/8 en 1/163/47).

Verder is het zo dat volgens artikel 3 V.T.Sv. de rechtsvordering tot herstel van schade behoort aan hen die de schade hebben geleden. Bij haar burgerlijke partijstelling heeft de burgerlijke partij uitdrukkelijk aangevoerd dat zij door het misdrijf werd benadeeld en vergoeding gevorderd voor morele en materiële schade. Voldoende is dat de schade kan zijn geleden; zij diende dan nog niet bewezen te worden.

Op goede gronden die het hof hier tot de zijne maakt hebben de eerste rechters in randnummer 1 van het bestreden vonnis geoordeeld dat de burgerlijke partij wel doet blijken van het vereiste persoonlijk belang. Daaraan kan nog worden toegevoegd dat krachtens artikel 9.3 van het Verdrag van Aarhus van 25 juni 1998 *betreffende de toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden*, leden van het publiek, waaronder een vzw als de burgerlijke partij, wanneer zij voldoen aan de in het nationaal recht neergelegde criteria, toegang moeten hebben tot de rechter wanneer zij met de bepalingen van het nationale recht betreffende het milieu strijdig handelen of nalaten te handelen willen betwisten. Het hof mag de in het nationale recht neergelegde criteria voor de toegang tot de rechter (*i.c.* artikel 3 V.T.Sv. en artikel 17 Ger.W.), uitleggen in overeenstemming met de doelstellingen van voormeld art. 9.3.

Het ingeroepen middel is niet gegrond.

5.2 De beklagde voert nog aan dat de strafvordering voor zover tegen haar gericht niet ontvankelijk zou zijn omdat pas bij Besluit van de Vlaamse Regering van 19 november 2004

(B.S., 29 december 2004) de Administratie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de bestaande omgevormd werden tot de extern verzelfstandigd agentschap van publiek recht, dat slechts vanaf 29 december 2004 enige bevoegdheid ter zake had. Zoals de eerste rechters oordeelden betreft dit middel de gegrondheid van de strafvordering en niet de onontvankelijkheid.

6.1 Wat de telastleggingen A.1, A.2, A.3, A.4, D.1 en D.2 betreft is het zo dat zij beperkt zijn tot het vooropstellen van een loutere strafrechtelijke kwalificatie zonder omschrijving van de concrete feitelijke gedragingen. De tijdsbepalingen, de beklaagden die voor de ene telastlegging wel en voor de andere niet worden vervolgd en de kadastrale vermelding van percelen laten mede aan de hand van de gegevens van het strafdossier toe vast te stellen welke feitelijke gedragingen aan deze telastleggingen ten grondslag liggen.

6.1.2 De feiten te last gelegd aan de eerste tot en met de zesde beklaagde betreffen werken die werden uitgevoerd om het overstromingsgevaar in tegen te gaan. Deze werken kunnen als volgt worden samengevat:

- in de periode januari - maart 2002 werd verschillende malen getroffen door wateroverlast. In november 2002 werd een "eerste dwarsdijk" op de , net stroomafwaarts van de gewestgrens, gerealiseerd. Tijdens de overgang van 2002 naar 2003 deden zich in het gehele overstromingen voor, waarbij de nieuw aangelegde dwarsdijk grotendeels weggespoeld werd, met nieuwe wateroverlast in de bebouwde kern van tot gevolg. Hierop werd de weggespoelde dwarsdijk opnieuw aangelegd en verhoogd in juni 2003. De "eerste dwarsdijk" werd ondermeer verstevigd met schanskorfmatrassen om te verhinderen dat hij opnieuw zou wegspoelen. De telastlegging A.1 betreft de aanleg in twee fasen van de eerste dwarsdijk.

- In juni 2003 werd ter hoogte van de een afsluitschuif gebouwd, zodat deze waterloop op natuurlijke wijze werd gevoed maar bij dreigende wateroverlast kon afgesloten worden. Via een verhoging van de *langsdiijk* vanaf de gewestgrens tot de kleine inham van de (perceel ) werd aangesloten op een natuurlijke verhoging in het terrein, nl. de startbaan van het vliegveld. Ter hoogte van de inham werd een "tweede dwarsdijk" tot stand gebracht. In dezelfde periode werd op het perceel eigendom van de stad een korte "derde dwarsdijk" tot stand gebracht. De telastlegging A.2 betreft de verhoging van voormeld gedeelte van de *langsdiijk* en de oprichting van de tweede en de derde dwarsdijk.

- van augustus 2003 tot oktober 2003 werd de *langsdiijk* verhoogd stroomafwaarts tussen de kleine inham en de en tussen de en de spoorbrug. Hierop heeft de telastlegging A.3 betrekking.

- de feitelijke gedragingen bedoeld in de telastleggingen D.1 en D.2 betreffen deze die respectievelijk aan de telastleggingen A.2 en A.3 ten

grondslag liggen (met de voor het hof niet te duiden uitzondering van het perceel ).

6.1.3 De telastleggingen betreffen niet de volgende werken, zodat op middelen in conclusies aangevoerd met betrekking tot deze werken niet nader moet worden ingegaan:

- Het bouwen van een uitstroomconstructie ter hoogte van de bestaande lozing van het pompgemaal van de in de  
Geen enkele telastlegging betreft immers het onvergund bouwen van enige vaste inrichting, zoals inlaat- en uitstroomconstructies.

- Het naderhand tot stand brengen van een bijkomende dwarsdijk aangelegd ten zuidwesten van de bebouwde zone van de en de (in rood aangeduid op stuk 1/133/4) en de uitvoering ter hoogte van de van een afsluitschuiif; dat deze werken niet het voorwerp uitmaken van de telastleggingen, blijkt uit de tijdsbepalingen en de al dan niet vermelde kadastrale aanduiding van de percelen; voor deze werken was een - naderhand administratiefrechtelijk bestreden - stedenbouwkundige vergunning verleend.

6.2 De feiten te last gelegd van de zevende beklagde (telastleggingen A.4 en C) hebben geen aanwijsbaar verband met de voormelde feiten, behoudens het gegeven dat zij percelen grond betreffen waarop deels ook onder 6.1 vermelde werken werden uitgevoerd.

Op 30 januari 2004 (het proces-verbaal vermeldt bij materiële vergissing als datum 30 januari 2003, stukken 1/90/1 en 1/95 ) stelde de verbalisant hoofdinspecteur vast dat er een ophoging was uitgevoerd en in stand werd gehouden deels op perceel sectie en deels op perceel , eigendom van de eerste beklagde en zijn echtgenote, deel uitmakend van het vliegveld. De telastlegging A.4 betreft deze feitelijke gedragingen.

Op 30 januari 2004 stelde de verbalisant ook vast dat op het perceel "grote hoeveelheden" kasseien, puin en restanten van bouw materiaal liggen. De telastlegging C betreft deze feitelijke gedraging.

Het hof merkt op dat geen van de telastleggingen het eventueel onvergund aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem betreft uitgevoerd door de gebruikers van het vliegveld de waarvan sprake in stuk 1/185 (werken aan de zogenaamde aspiste), noch het eventueel onvergund tot stand brengen van een vaste inrichting bij het "verschuiven" van de landingsbaan.

6.3.1 De telastleggingen A.4 en C betreffen telkens de uitvoering van werken en het in stand houden van de tot stand gebrachte toestand. Het onderdeel 'uitvoeren' wordt voor de duidelijkheid aangeduid als A.4.a en C.1 en het onderdeel in stand houden als A.4.b en C.2

Het hof preciseert de tijdsbepaling in de telastlegging A.4.b door vervanging van de woorden "vanaf 1 januari 2003 tot heden" door "vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 januari 2003 tot 31

december 2003, tot 13 juni 2007" (datum vordering tot verwijzing). In de telastlegging C.2 wordt de tijdsbepaling wat het onderdeel in stand houden betreft gepreciseerd als volgt: "vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 1 januari 2003 tot 30 januari 2004, tot 13 juni 2007".

6.3.2 Vermits de misdrijven omschreven in de telastlegging D, de uitvoering van werken die ook ten grondslag liggen aan de telastleggingen A.2 en A.3 betreffen en deze laatste telastleggingen correct in de tijd werden gesitueerd, dient de tijdsbepaling van de telastlegging D (onderdelen 1 en 2) "in de periode van 27 oktober 2003 tot 13 juli 2005" te worden vervangen door "in de periode van 1 juni 2003 tot 30 oktober 2003".

6.3.3 De verbeterde telastleggingen A.2, A.3, A.4, C, D.1 en D.2 betreffen telkens dezelfde feitelijke gedraging als deze die aan deze telastlegging ten grondslag ligt in de beschikking tot verwijzing c.q. het verwijzingsarrest.

De gevoerde tegenspraak betrof de aldus verbeterde telastleggingen. Telkens hierna van deze telastleggingen of onderdelen ervan sprake is betreft het deze telastleggingen of onderdelen ervan zoals nader omschreven in de beschikking tot verwijzing c.q. het verwijzingsarrest en hier in randnummers 6.3.1 en 6.3.2 verbeterd.

7. De opdrachtgever voor de werken bedoeld in de telastleggingen A.1 A.2, A.3, D.1 en D.2 was het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, departement , afdeling te

De uitvoerder van de werken bedoeld in A.1 was volgens de telastlegging de , waarvan de vierde beklagde gedelegeerd bestuurder was. voerde evenwel klaarblijkelijk enkel de aanleg uit van de aanvankelijk aangelegde eerste dwarsdijk die later grotendeels wegspoelde. De zesde beklagde verklaarde immers op 27 mei 2005 (stukken 1/151 tot 155) dat zijn firma de heraanleg van de eerste dwarsdijk uitvoerde.

De uitvoerder van de werken waarop de telastleggingen A.2, A.3, D.1 en D.2 betrekking hebben was de , aannemer van grond- en waterbouwwerken, de vijfde beklagde; de zesde beklagde was de gedelegeerd bestuurder van de vijfde beklagde.

8.1 De termijn van de verjaring van de strafvordering voor de misdrijven omschreven in de telastleggingen A.4.b en C.2 nam aanvang op 13 juni 2007; de verjaring werd geldig gestuit door de behandeling van de zaak door de eerste rechters op 27 april 2012. Sindsdien is minder dan vijf jaar verstreken zodat de strafvordering met betrekking tot deze telastleggingen niet vervallen is door verjaring.

De percelen zijn gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, geen ruimtelijk kwetsbaar gebied (artikel 1.1.2, 10° VCRO). Aan de zevende beklagde dient ontslag van rechtsvervolging te worden verleend voor deze telastleggingen, nu het in stand houden in niet ruimtelijk kwetsbaar gebied sinds 1 september 2009 niet langer een misdrijf uitmaakt (art. 6.1.1, derde lid, VCRO).

8.2 Voor zover bewezen komen de aan de eerste, de tweede, de vijfde en de zesde beklaagde te last gelegde misdrijven, die niet van elkaar zijn gescheiden door een termijn die langer is dan de verjaringstermijn, voor ieder van hen voort uit een zelfde opzet en zijn zij in die zin telkens door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd.

De termijn van vijf jaar van de verjaring van de strafvordering nam aanvang op de datum van het laatste feit, dit is voor deze beklaagden op 30 oktober 2003.

De termijn werd gestuit door het opstellen van de conclusie van het openbaar ministerie voor de raadkamer op 27 oktober 2008 (op het onderzoek toegekomen op 29 oktober 2008). De verjaring zou zonder schorsing zijn ingetreden op 27 oktober 2013. Evenwel is het zo dat op 10 februari 2013, datum van de inwerkingtreding van artikel 7 van de *Wet van 14 januari 2013 houdende fiscale en andere bepalingen betreffende justitie* (B.S., 31 januari 2013), waarbij art. 24 V.T.Sv. werd gewijzigd, de strafvordering nog niet was vervallen, zodat toepassing moet worden gemaakt van het gewijzigd artikel 24. Krachtens deze bepaling is de verjaring geschorst telkens als, in het kader van de regeling van de rechtspleging, door de onderzoeksrechter of door de kamer van inbeschuldigingstelling wordt beslist dat bijkomende onderzoeks-handelingen moeten worden verricht; hetzelfde geldt telkens als de raadkamer in het kader van de regeling van de rechtspleging, als gevolg van een in overeenstemming met de artikelen 61 *quinquies* en 127, § 3 Sv. ingediend verzoek, de rechtspleging niet kan regelen. De schorsing gaat in op de dag van de eerste zitting voor de raadkamer die vastgesteld werd met het oog op de regeling van de rechtspleging, zowel wanneer het verzoek geweigerd dan wel ingewilligd werd, en eindigt de dag voor de eerste zitting waarop de regeling van de rechtspleging door het onderzoeksgerecht wordt hervat, zonder dat elke schorsing evenwel langer dan een jaar mag duren. Dit brengt in deze zaak mee dat de verjaringstermijn was geschorst vanaf 25 september 2007 (dag van de eerste zitting voor de raadkamer voor regeling rechtsgebied, stuk 3/235/8) tot en met 22 juni 2008 (dag voor de hervatting van de regeling van de rechtspleging, stuk 3/236/4) als gevolg van het verzoek ingediend door de burgerlijke partij in overeenstemming met de artikelen 61 *quinquies* en 127, § 3 Sv. op 7 september 2007, dit is gedurende 246 dagen. De strafvordering tegen deze beklaagden is niet vervallen door verjaring.

8.3 Voor de derde en de vierde beklaagde, aan wie het misdrijf omschreven onder A.1 te last wordt gelegd, nam de termijn van de verjaring van de strafvordering aanvang op 30 april 2003.

De verjaring werd gestuit door de toezending door commissaris van de federale gerechtelijke politie op 1 april 2008 van het aanvullend onderzoek uitgevoerd als gevolg van het kantschrift van de onderzoeksrechter van 10 oktober 2007 (stukken 2/229, 1 en 2). De verjaring zou zonder schorsing zijn bereikt op 1 april 2013.

De verjaringstermijn was echter geschorst vanaf de inleiding van de zaak voor de eerste rechter op 25 november 2011 tot en met 1 november 2012 (datum hoger beroep enkel door het openbaar ministerie). De

bepalingen met betrekking tot de schorsing van de verjaring vervat in de *Wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet-correctionaliseerbare misdaden te verlengen* (B.S., 5 september 2002) zijn immers ingevolge artikel 5.2 van deze wet, zoals gewijzigd door artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2003 (B.S., 7 augustus 2003), niet van toepassing op het in de telastlegging A.1 omschreven misdrijf, dat dateert van vóór 2 september 2003. Op dit misdrijf blijven de bepalingen van artikel 24.1° V.T.Sv, zoals ingevoerd door de *Wet van 11 december 1998 tot wijziging, wat de verjaring van de strafvordering betreft, van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering* (B.S., 16 december 1998), van toepassing.

Nu de verjaring niet was bereikt op 10 februari 2013, datum van inwerkingtreding van voormelde wet van 14 januari 2013, dient verder deze wet toegepast te worden. Om de redenen hiervoor in randnummer 8.2 aangehaald was de verjaring gedurende 246 dagen geschorst, zodat de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.1 voor zover gericht tegen de derde en de vierde beklaagde niet is vervallen door verjaring.

8.4 Voor zover bewezen komen de misdrijven omschreven in de telastleggingen A.4.a en C.1 voor de zevende beklaagde voort uit een zelfde opzet en zijn zij in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd; de termijn van de verjaring nam een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 30 januari 2004.

De verjaring werd gestuit op 9 januari 2009 door het uitstel van de zaak door de raadkamer naar de zitting van 6 februari 2009. Sinds de stuiting is minder dan vijf jaar verlopen; de verjaring was overigens nog geschorst gedurende 246 dagen nu voor de zevende beklaagde de schorsing geldt vermeld in randnummer 8.2. Ook de strafvordering tegen de zevende beklaagde met betrekking tot de telastleggingen A.4.a en C.1 is niet vervallen door verjaring.

9. Wat de strafvordering tegen de eerste en de tweede beklaagde betreft (telastleggingen A.1, A.2, A.3, D.1 en D.2) overweegt het hof verder wat volgt.

9.1 Geen van de feitelijke gedragingen die aan deze telastleggingen, na verbetering wat D.1 en D.2 betreft, ten grondslag liggen zijn in tijd te situeren na 30 oktober 2003. Feitelijke gedragingen vanaf 29 december 2004 desgevallend gesteld door de eerste beklaagde maken niet het voorwerp uit van deze telastleggingen.

Voor zover de te last gelegde misdrijven zouden zijn gepleegd, dan geschiedde dit door het Vlaams Gewest, meer bepaald het departement dienst van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, dat krachtens artikel 5, vierde lid, Sw. niet strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gesteld, evenmin overigens als de Vlaamse Gemeenschap.

De heeft de te last gelegde misdrijven niet zelf gepleegd, ook niet onder haar vroegere benaming

Als rechtsopvolger wat haar bevoegdheden betreft van het Vlaams Gewest als gevolg van de bepalingen van het *Decreet van 2 april 2004 betreffende het publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap naamloze vennootschap naar publiek recht* en van het *Besluit van de Vlaamse Regering van 19 november 2004 betreffende de rechtsopvolging naar aanleiding van de omzetting van de Dienst voor in een publiekrechtelijk vormgegeven verzelfstandigd agentschap* (...) kan zij in weerwil van wat de burgerlijke partij in conclusies aanvoert niet strafrechtelijk verantwoordelijk gesteld worden voor misdrijven die door haar rechtsvoorganger het Vlaams Gewest zouden zijn gepleegd. Het algemeen rechtsbeginsel dat de straf persoonlijk is verzet zich daar immers tegen. Het feit dat de eerste beklagde, in tegenstelling tot het Vlaams Gewest, geen strafrechtelijke immuniteit geniet, staat aan deze vaststelling niet in de weg.

Aan de eerste beklagde dient ontslag van rechtsvervolging te worden verleend.

9.2 De tweede beklagde wordt volgens de bewoording van het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van dit hof van 24 juni 2010 naar de correctionele rechtbank verwezen in zijn hoedanigheid van "districtshoofd van de eerste", dit is van de

Hij zou dus de natuurlijke persoon zijn geweest door wiens persoonlijk toedoen de ter zake zou hebben gehandeld. Zoals het hof hiervoor in randnummer 9.1 overweegt betreffen de telastleggingen geen feitelijke gedragingen gesteld door de eerste beklagde, zodat de tweede beklagde ook niet kan worden beschouwd als de natuurlijke persoon door wie zij zou hebben gehandeld.

Voor zover wordt aangenomen dat de vermelding in het verwijzingsarrest van de hoedanigheid waarin de tweede beklagde wordt verwezen zich er niet tegen verzet dat hij ter zake ook zou worden beschouwd als - strafrechtelijk niet immuun - natuurlijke persoon door wiens persoonlijk toedoen het Vlaams Gewest ter zake handelde, stipt het hof aan dat uit de gegevens van het dossier onvoldoende is aangetoond dat de tweede beklagde inderdaad als zodanig is te beschouwen. De tweede beklagde noemt zich bij zijn enig verhoor op 25 oktober 2005 (stuk 1/221) "districtshoofd van en bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, afdeling" en stipt aan dat hij "vanaf 1 november 2005 als personeelslid overgaat naar de". Hij wordt ook "leidend ambtenaar" genoemd. Een echte verklaring over de feiten en/of over de taakverdeling binnen de dienst heeft hij niet afgelegd nu de vragen van de onderzoeksrechter beantwoord werden in een uitgebreide schriftelijke nota opgesteld door "de betrokken collega's" van de tweede beklagde en door een "extern advocatenbureau". Wie binnen of buiten de afdeling Bovenschelde verantwoordelijk was voor de naleving van de diverse vergunningsverplichtingen, welke bevoegdheidsdelegaties er mogelijk waren, door wie en in welke omstandigheden werd beslist over het hoogdringend karakter van bepaalde werken is niet onderzocht; zo ligt ook geen organigram voor.

De beslissing van de eerste rechters om de tweede beklaagde te ontslagen van rechtsvervolging dient te worden bevestigd, zij het op andere gronden.

10. Wat de strafvordering tegen de derde en de vierde beklaagde betreft (telastlegging A.1) overweegt het hof wat volgt.

10.1 Zoals overwogen in randnummer 7 is vooreerst aangetoond en wordt door de derde en de vierde beklaagde overigens niet betwist dat de in november 2002 een eerste dwarsdijk aanlegde, maar werd de heraanleg van de door een overstroming grotendeels weggespoelde eerste dwarsdijk in de periode van 1 december 2002 – 30 april 2003 uitgevoerd door de vijfde beklaagde (die daar niet voor vervolgd is).

10.2 Deze telastlegging is, gelet op de gegevens van het gerechtelijk onderzoek en het onderzoek op de rechtszitting van het hof, voor deze beklaagden ook niet bewezen voor zover zij de eerst aangelegde dwarsdijk, die later geheel of grotendeels bij een overstroming wegspoelde, betreft.

De noodzakelijke gegevens om te kunnen beslissen dat sprake is van een aanmerkelijke wijziging van het reliëf ontbreken. De omvang van de eerst aangelegde dwarsdijk is niet gekend: er zijn geen foto's van de dijk, geen gegevens over de toestand van de plaats voor de aanleg en geen gegevens over de hoeveelheid aarde en/of materialen aangevoerd om de dwarsdijk tot stand te brengen.

Bovendien diende de aannemer de dringende werken onder grote tijdsdruk van de overheid uit te voeren op risico van een geldboete. Het betrof verder een werk waarvoor volgens het opdrachtgevend bestuur geen stedenbouwkundige vergunning vereist was en ook geen natuurvergunning. Of de zienswijze van de overheid juridisch correct was hoeft het hof niet te onderzoeken; zij was in elk geval niet kennelijk onjuist. Zo oordeelde ook de administratie van Stedenbouw dat de - in elk geval omvangrijkere heraanleg van de eerste dwarsdijk - niet vergunningsplichtig was omdat het ging om noodzakelijk uit te voeren werken als waterbeheersingswerken die niet zonder gevaar of schade kunnen worden uitgesteld (stuk 1/102/1).

De derde en de vierde beklaagde mochten er in voormelde omstandigheden en bij afwezigheid van enige tegenindicatie vanuit gaan dat de overheid die de opdracht gaf tot dringende uitvoering van de werken daarbij de eigen regelgeving naleefde en, voor zover vereist, de nodige vergunningen zou hebben verkregen. Deze beklaagden maken het bestaan van een schulditsluitingsgrond, meer bepaald onoverwinnelijke dwaling, daarom geloofwaardig. Een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou niet anders gehandeld hebben.

11. Wat de strafvordering tegen de vijfde en de zesde beklaagde betreft (telastleggingen A.2, A.3, D.1 en D.2) overweegt het hof wat volgt.

Deze telastleggingen betreffen waterbeheersingswerken die de afdeling Bovenschelde dringend noodzakelijk achtte om acuut gevaar of schade



B

voor de buurtbewoners door regelmatig weerkerende overstromingen van de te vermijden. Einde 2002, begin 2003 waren er effectief overstromingen van de in . Het wordt niet tegengesproken dat de vijfde beklagde destijds zowat de "vaste onderhoudsaannemer voor de in het Vlaamse landsgedeelte" was en dat zij zowat "op afroep" zonder de normale aanbestedingsprocedure dringende werken uitvoerde. De plannen zouden pas ter plaatse zijn voorgelegd. Het betrof werken waarvoor volgens het opdrachtgevend bestuur geen stedenbouwkundige vergunning vereist was en ook geen natuurvergunning. Of de zienswijze van de overheid juridisch correct was hoeft het hof niet te onderzoeken; zij was in elk geval niet kennelijk onjuist. Zo oordeelde ook de administratie van Stedenbouw dat de verhoging van de langsdijk tot de en de heraanleg van de eerste dwarsdijk niet vergunningsplichtig was omdat het ging om noodzakelijk uit te voeren waterbeheersingswerken die niet zonder gevaar of schade kunnen worden uitgesteld (stuk 1/102/1). De vijfde en de zesde beklagde mochten er in voormelde omstandigheden en bij afwezigheid van enige tegenindicatie vanuit gaan dat de overheid die de opdracht gaf tot dringende uitvoering van de werken daarbij de eigen regelgeving naleefde en, voor zover vereist, de nodige vergunningen zou hebben verkregen. Deze beklagden maken het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, meer bepaald onoverwinnelijke dwaling, daarom geloofwaardig. Een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou niet anders gehandeld hebben.

Zoals de eerste rechters ontslaat het hof de vijfde en de zesde beklagde van rechtsvervolgning, zij het op andere gronden.

12.1 Wat de strafvordering tegen de zevende beklagde betreft met betrekking tot de telastleggingen A.4.a en C.1 stelt het hof vast dat de beklagde deze terecht niet betwist. De zevende beklagde liet zonder de vereiste stedenbouwkundige vergunning een ophoging uitvoeren deels op perceel en deels op perceel eigendom van de eerste beklagde en zijn echtgenote, deel uitmakend van het vliegveld. Hij gebruikte ook onder de vereiste stedenbouwkundige vergunning gewoonlijk een grond voor het stapelen van kasseien, puin, restanten van bouw materiaal. Het hof steunt meer bepaald ook op de visuele vaststellingen van de verbalisant.

12.2 De bewezen misdrijven komen in hoofde van de zevende beklagde voort uit een zelfde opzet, nu zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en zijn in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging opgeleverd, waarop één straf dient te worden toegepast.

12.3 Het hof gaat niet in op de vraag van de zevende beklagde tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling; een veroordeling tot een geldboete, zoals is aangewezen, is niet van aard de sociale declassering van deze beklagde mee te brengen, noch enige reclassering in het gedrang te brengen.

Hij heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Het

§

belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang. In het voordeel van de beklaagde houdt het hof rekening met het blanco strafrechtelijk verleden van deze beklaagde.

Slechts een effectieve geldboete van € 1 000, vermeerderd met de opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden zou een passende bestraffing uitmaken van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

Als rechtsherstel voor het overschrijden van de redelijke termijn herleidt het hof de bestraffing zoals hierna bepaald. Het hof houdt hierbij rekening met het feit dat de beklaagde reeds jarenlang het voordeel heeft van de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door het misdrijf omschreven in de telastlegging A.4.a.

12.4 De zevende beklaagde pleegde de misdrijven na 1 januari 2002 en voor 1 maart 2004 zodat de geldboete moet worden verhoogd met 40 opdecimen.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 50 opdecimes tot € 150, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De vergoeding voor administratieve kosten moet worden bepaald op € 51,20 (artikelen 2 en 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012 (B.S., 29 november 2012). Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

13.1 Bij brief van 27 april 2004 aan de procureur des Konings heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering bij het parket ingeleid, gesteund op de misdrijven omschreven in de telastlegging A.4 en C, dit in toepassing van artikel 149, § 1 Stedenbouwdecreet 1999 (stukken 1/ 119 tot 125). Zij strekt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand wat volgens de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur impliceert "het verwijderen van alle aangevoerde grond en van de kasseien, puin en restanten van bouwmaterialen". De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert tevens de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel.

13.2 De herstellvordering kan niet worden ingewilligd voor zover gericht tegen de eerste tot en met de zesde beklaagde gelet op het ontslag van rechtsvervolging.

De herstellvordering kan ook niet worden ingewilligd tegen de zevende beklaagde voor zover zij steunt op het in stand houden (telastleggingen A.4.b en C.2) gelet op het ontslag van rechtsvervolging.



13.3 De bewezen oprichtingsmisdrijven (telastleggingen A.4.a en C.1) vormen een toereikende grondslag voor het tegen de zevende beklagde gevorderde herstel.

Op goede gronden die het hof bijtreedt, hebben de eerste rechters geoordeeld dat de aldus beperkte herstellvordering niet in staat van wijzen is.

Vooreerst past het te laten nagaan of de bewering van de zevende beklagde juist is dat de kasseien, het puin en de restanten van bouwmaterialen al geruime tijd geleden werden verwijderd, zodat de herstellvordering op dit punt zonder voorwerp zou zijn geworden.

Gelet op het feit dat inmiddels 9,5 jaar is verstreken sinds de herstellvordering werd ingeleid, past het verder dat bij het handhavend bestuur zou worden gevraagd of, rekening houdend met de intussen gewijzigde regelgeving en een mogelijk gewijzigde planologische toestand, de herstellvordering wat de reliëfwijziging betreft al dan niet ongewijzigd wordt gehandhaafd.

14.1 Gelet op wat het hof hiervoor in randnummer 5.1 overweegt is de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk, behoudens voor zover zij gericht is tegen de zevende beklagde en gesteund is op het misdrijf omschreven in de telastlegging A.2, nu deze beklagde niet wordt vervolgd voor het erin omschreven misdrijf.

14.2 De vordering van de burgerlijke partij is, gelet op het ontslag van rechtsvervolging, niet gegrond voor zover gericht tegen de eerste tot en met de zesde beklagde.

14.3.1 De burgerlijke vordering tegen de zevende beklagde is gelet op het ontslag van rechtsvervolging niet gegrond voor zover gesteund op de telastleggingen A.4.b en C.2.

14.3.2 De zaak is wat betreft de vordering van de burgerlijke partij tegen de zevende beklagde en gesteund op de misdrijven omschreven in de telastleggingen A.4.a en C.1 niet in staat van wijzen. Het hof wenst vooraf kennis te nemen van de in randnummer 13.3 vermelde gegevens. Bovendien dient de burgerlijke partij het gevorderd herstel nauwkeuriger te omschrijven onder meer rekening houdend met wat de bestaande toestand precies was. Het hof dient immers een eventueel bevel tot herstel gekoppeld aan de verbeurte van een dwangsom voldoende nauwkeurig te formuleren.

#### **OP DEZE GRONDEN**

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechters en:

- art. 211 en 211bis Sv.,

- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

*op strafrechtelijk gebied:*

verbetert de telastleggingen A.2, A.3, A.4, C, D.1 en D.2 zoals hiervoor in randnummers 6.3.1 en 6.3.2 vermeld,

- bevestigt het vonnis voor zover uitspraak wordt gedaan over de strafvordering tegen de eerste tot en met de zesde beklaagde,

- wijzigt het bestreden vonnis voor zover uitspraak wordt gedaan over de strafvordering tegen de zevende beklaagde als volgt:

verleent ontslag van rechtsvervolging aan de zevende beklaagde voor de telastleggingen A.4.b en C.2,

veroordeelt de zevende beklaagde voor de telastleggingen A.4.a en C.1 samen tot een geldboete van € 500, vermeerderd met 40 opdecimen tot € 2 500, of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

veroordeelt de zevende beklaagde tot betaling van een bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, vermeerderd met 50 opdecimes tot € 150,

veroordeelt de zevende beklaagde tot betaling van een vergoeding voor administratieve kosten van € 51,20,

- bevestigt het bestreden vonnis voor zover uitspraak wordt gedaan over de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie,

- wijst de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur af als ongegrond voor zover gericht tegen de eerste tot en met de zesde beklaagde en tegen de zevende beklaagde voor zover gesteund op de misdrijven omschreven in de telastleggingen A.4.b en C.2,

- nodigt het openbaar ministerie uit de inlichtingen te verzamelen gevraagd in randnummer 13.3,

veroordeelt de burgerlijke partij tot de kosten van de dagvaardingen in beroep betekend aan de eerste tot en met de zesde beklaagde, het onderzoek geopend zijnde als gevolg van haar optreden als burgerlijke partij (art. 162 Sv.), begroot op € 309,03,

veroordeelt de zevende beklaagde tot de overige kosten in beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie; begroot deze kosten op € 180,95 en stelt vast dat deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen misdrijven,

*op burgerrechtelijk gebied:*

bevestigt het bestreden vonnis in de mate dat het de burgerlijke vorderingen tegen de eerste tot en met de zesde beklaagde afwijst als ongegrond,

wijzigt het voor het overige als volgt:

verklaart de burgerlijke vordering tegen de zevende beklaagde voor zover gesteund op het misdrijf omschreven in de telastlegging A.2 niet ontvankelijk,

verklaart de burgerlijke vordering tegen de zevende beklaagde voor zover zij gesteund is op de telastleggingen A.4.b en C.2 ontvankelijk maar niet gegrond,

verklaart de burgerlijke vordering tegen de zevende beklaagde voor zover zij gesteund is op de telastleggingen A.4.a en C.1 ontvankelijk,

*op strafrechtelijk en burgerrechtelijk gebied:*

vooraleer verder te beslissen over de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de vordering van de burgerlijke partij, voor zover deze zijn gericht tegen de zevende beklaagde en gesteund zijn op de telastleggingen A.4.a en C.1

zendt de zaak naar de terechtzitting van **donderdag 15 mei 2014 te 14.00 uur,**

reserveert de beslissing over de kosten in de mate dat er hiervoor niet over is beslist.

Kosten beroep te last van de burgerlijke partij:

Dagv: € 280,94  
(32,95+42,24+86,50+86,50+32,7  
+ 10 % : € 28,09

Totaal: € 309,03


Kosten beroep te last van Amand Coesens:

Afschrift vonnis: € 69,00  
Afschriften akten hb: € 69,00  
Dagvaardingen: € 86,50

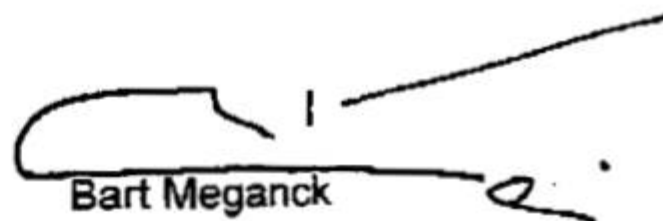
€ 164,50  
+ 10 % : € 16,45

Totaal: € 180,95

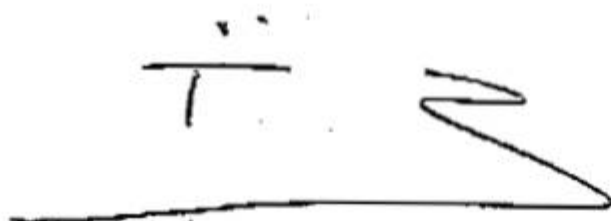
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Dirk Van Remoortel, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Bart Meganck, en in openbare terechtzitting van 29 november 2013 uitgesproken door voorzitter Dirk Van Remoortel, in aanwezigheid van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.



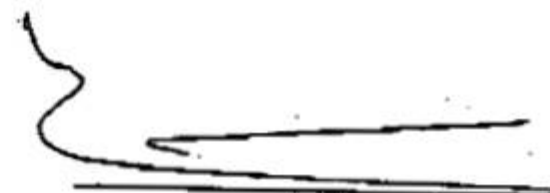
Leentje Mouton



Bart Meganck



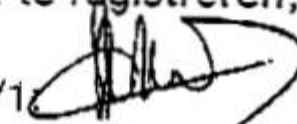
Peter Ghijs



Dirk Van Remoortel

ARS-nr. : 2013/ 4355

Aangeboden op 04 DEC. 2013  
Niet te registreren;

177/1   
Anja WILLEMS  
Adviseur a.i.

Voor eensluidend afschrift van het arrest nr. C/1712/13 bestaande uit 22 bladzijden  
afgeleverd aan de Procureur-generaal, tot bestuurlijke inlichtingen.  
(R32/2007)

De Griffier-hoofd van dienst,



R. Roggeman

